

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 7.— Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . . » 4.— Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . » 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Δις συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαρτίου 1905

Ἔτος 27^{ον}—Ἀριθ. 15

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ὁ κολοσσὸς ἐκεῖνος ἦτο ὑψωμένος ὡς πύργος, ὑψηλότερα ἀπὸ ὅλα τὰ δένδρα τοῦ μεγάλου δάσους, ἀλλὰ κυρίως ἐπροκάλουν τὴν ἐκπληξιν καὶ ἀλλόκοτα μικρὰ οἰκοδομήματα, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο ὁλόγυρα εἰς τὴν βάσιν του.

Ἦσαν δὲ ταῦτα δέκα ἢ δώδεκα κῶνοι ἀπὸ χῶμα, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅτι εἶχε μεταβληθῇ ἀπὸ πρὶν εἰς πηλὸν διὰ τὰ συγκολληθῇ ὅπως πρέπει. Οἱ κῶνοι αὗτοι ἦσαν πολὺ κοντὰ ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον, ὁ δὲ ὄγκος καὶ τὸ πάχος των προσέιλυν ἀμέσως τὸ βλέμμα. Ὁ ἱατρὸς δὲν ἐχρειάζετο πολλὰ διὰ τὰς ἀναγνώσεις.

— Σήμερον ὅλο καὶ μὲ μυρμηκία ἔχομεν νὰ κάμωμεν, εἶπε. Θαρρεῖς καὶ εἶνε γεμάτο ὅλον τὸ δάσος.

— Ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Αὐτοὶ οἱ κῶνοι εἶνε φωληγῆς τῶν τερμιτῶν, καὶ οἱ τερμίται εἶνε μυρμηκία ἀρκετὰ μεγάλα, μαῦρα, μὲ κεφαλὴν μαύρην καὶ ὀπλισμένην μὲ ἰσχυροτάτας λαβίδας.

— Καὶ εἶνε ἐπικίνδυνοι;

— Ὅχι, ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δύσκολα ἀποφασίζουσιν νὰ μεταναστεύσουν, καὶ δὲν συναθροίζονται νὰ γίνουν τόσο ἀπειρήθιμα σμήνη, καὶ... Μπᾶ! πάλιν ὁ ἴδιος γρυλλισμός!... Ἀ! ᾶ! ἔπρεπε νὰ το φαντασθῶ!

— Τί πράγμα;

— Ὅτι ἐπόμενον ἦτο νὰ συναντήσωμεν τὴν μυρμηκοφάγον ἄρκτον.

— Ἀρκτον, εἶπατε; ... καὶ γελᾶτε! ἀνεβόησεν ὁ Ἀλόνσος, ἐτοιμάζων τὸ τουφέκι του.

— Μὴν ἀνησυχῆς δὲ καὶ τόσο, νεανία μου! Αἱ δικές μας αἱ ἀρκοῦδες δὲν εἶνε τόσο ἐπιφοβοὶ σὰν

τὰς φαῖας ἄρκτους τῆς Σιέρρας Νεβάδας ἢ τῆς Σιέρρας Βέρδε. Ὅχι, αἱ νοτιαμερικανικαὶ δὲν εἶνε ἱκαναὶ μάλιστα οὔτε νὰ σε δαγκάσουν.

— Μήπως δὲν ἔχουν δόντια;

— Ἀκόμα χειρότερα! δὲν ἔχουν στόμα, ἢ μᾶλλον, αὐτὸ που ἔχουν, δὲν εἰμποροῦν νὰ το ἀνοίξουν.

— Περίεργον!... Μὰ τί τόπος λοιπὸν εἶνε αὐτός;

— Πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν ἰδι-

κόν σου. Πᾶμε νὰ δοῦμε τί κάμνει ἡ ἄρκουδα μας. Περιττὸν εἶνε τὸ τουφέκι σου μὲ μιὰ κοντακιά, εἶνε σκοτωμένη...

Ἐφεραν γύρον τὸ γιγάντιον δένδρον καὶ εὐρέθησαν ἐμπρὸς εἰς ἓνα ζῶον σκεπασμένον μὲ μακρὸν μελανόχραιο τρίχωμα, τὸ ὅποιον διηρείτο λοξὰ μὲ ταινίας μαύρου καὶ λευκοῦ τριχώματος. Τὸ ζῶον ἔξυνε, μὲ τὰ μεγάλα νύχια του, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ἰσχυρότατα, ἓνα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς χωματίνους κῶνους.

Ὅταν εἶδε τοὺς δύο κυνηγούς, ἀνεσηκώθη ἀμέσως εἰς τὰ ὀπίσθια πόδια του καὶ ὠχυρώθη ὀπίσθεν τῆς μακρᾶς οὐρᾶς του, ἢ ὅποια ὠμοίαζε μὲ γιγάντιον πτερὸν στρουθοκαμήλου. Τὴν ἐπρότεινε κατ'εὐθείαν ἐμπρὸς, καὶ κατόπιν ὕψωσε τὰ ἐμπροσθινὰ του πόδια καὶ ἔδειξε τὰ μυτερά του νύχια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΙΣ Εἰς ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ὁ ἱατρὸς, χωρὶς διόλου νὰ τραμάξῃ ἀπὸ τὴν ἀπειλητικὴν στάσιν τοῦ ζῴου, ὤρμησεν ἐναντίον του, τὸ ἐκτύπησεν εἰς τὸ κρᾶνίον μὲ τὸ κοντάκιον τοῦ ὀπλου του, καὶ τὸ ἄφισεν εἰς τὸν τόπον.

— Κύτταξέ το, Ἀλόνσε, εἶπε κατόπιν. Αὐτὰ τὰ ζῴα εἶνε ἄξια προσοχῆς. Αἱ μυρμηκοφά-

« Ὁ ἱατρὸς ὤρμησεν ἐναντίον του... » (Σελ. 113, στήλ. γ'.)

γοι ἄρκτοι, τὰς ὁποίας οἱ κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς κοινῶς ὀνομάζουν *ταμανδοῦ*, εἶνε πραγματικῶς περιεργότατα ζῷα. Τὸ σῶμά των ἔχει συνήθως μήκος ἑνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρου, ἀλλὰ ἡ κατασκευὴ των δὲν εἶνε τόσο ἰσχυρὰ ὅσον ἡ των κοινῶν ἄρκτων· εἶνε πολὺ ἰσχνότεραι καὶ χαμηλότεραι, ἔχουν δὲ κοντὰς τὰς κνήμας. Δὲν ἔχουν μαλλί, ἀλλὰ κατὰ γουρουνότριχες, καὶ ἡ οὐρά των εἶνε μακρὰ ὅσον τὸ σῶμά των καὶ ἐφωδισμένη μετ' ἄφρονος τρίχωμα πολὺ λεπτὸν καὶ ἐλαφρὸν. Ἡ κεφαλὴ των εἶνε λεπτὴ καὶ ἐπιμήκης, καὶ ἀπολήγει ὄχι εἰς στόμα, ἀλλὰ εἰς ἓν εἶδος σωλή- νος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξέρχεται μία γλῶσ- σα μακρουλή, σχεδὸν κυλινδρική, χρι- σμένη μετ' ἑνὴν κολλητικὴν οὐσίαν.

Ἡ μυρμηκοφάγος ἄρκτος δόντια δὲν ἔχει, ἀλλὰ νύχια δυνάτα καὶ κοπτερώτα- τα, τὰ ὁποῖα διπλώνονται καὶ κρύβονται ὑπὸ τὰ τυλῶδη πέλματα τῶν ποδῶν τῆς. Τὰ χρησιμοποιοῦν διὰ ν' ἀρνύεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ καταστρέφῃ τὰς μυρμηκοφωλεὰς τῶν τερμιτῶν, τοὺς ὁποῖους τρώγει λαιμαρ- γότατα. Ἀλλως τε, μετ' ἄλλοκοτον ἐκείνη στόμα, δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ φάγῃ ἄλλαν τροφήν, καὶ θὰ ἦτο ἡναγκασμένη ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν.

Μόλις ἀνοίξῃ τὴν μυρμηκοφωλεὰν μετ' ἡμῶν τῆς, γονατίζει ἐμπρὸς εἰς τὴν ὀπήν, καὶ περιμένει νὰ ἐμφανισθῶν οἱ τερμίται διὰ νὰ ἐπισκευάσουν τὸ χάλα- σμα. Τότε προσβάλλει τὴν γλῶσσάν τῆς, καὶ, ἐπειδὴ αὕτῃ εἶνε, ὡς εἴπομεν, ἀλειμμένη μετ' ἑνὴν ἰξώδη οὐσίαν, οἱ τερ- μῖται κολλοῦν ἐπάνω καὶ ἡ ἄρκτος τοὺς χάπτει μετ' ὀλίγη ἀδυναμία. Κατα- στρέφει μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον δισεκατομ- μύρια ἀπὸ τὰ παμφάγα ἐκείνα ἔντομα καὶ παρέχει μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ τὴν τρώγουν, ὅταν τὴν εὗ- ρουν καὶ τὴν σκοτώσουν, διότι τὸ κρέας τῆς εἶνε γλυκύτατον καθὼς τοῦ χοίρου, ἂν καὶ μυρίζῃ ἀρκετὰ ἀπὸ μυρμηκικὸν ὀξὺ...

— Λοιπὸν, πῶς σου φαίνεται, νεανία μου, αὐτὸ τὸ περίεργον ζῷον; τί προ- νεῖς; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρός τὸν σύντρο- φόν του.

— Λέγω πῶς εἶνε ὦρα ν' ἀρχίσωμεν τὴν ὑποχώρησιν, — ἀπήντησεν ὁ Ἀλόν- σος, καὶ ἐπείσεν τὸν μυρμηκοφάγον ἀπὸ τὴν οὐράν. Βλέπω τάγματα καὶ συντάγ- ματα μυρμηκία ποὺ βγαίνουν, καὶ ἀρκετὰ ἐτραβήξαμεν σήμερον ἀπὸ τὰ μυρμηκία.

— Τρέχουν νὰ κλείσουν τὸ ρήγμα ποὺ ἔκαμεν ὁ *ταμανδοῦ*.

— Πᾶμε, γιατρέ μου. Ὡρα προγεύ- ματος!

— Λαίμαργε!

— Ὁ ἀέρας τοῦ Ὀρενόκου ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν. Αὐτὸς πταίει...

— Καὶ τὰ δεκαοκτὼ σου χρόνια.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Ἐμπρός, βῆμα ταχύ!

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἀπεμακρύνθησαν μετ' ἑαυτῶν τὸ βῆμα διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπικειμένην ἐφοδὸν τῶν τερμιτῶν, καὶ εἰσέδυσαν πάλιν εἰς τὸ πυκνὸν δάσος.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, μὴ δυ- νάμενοι νὰ προχωρήσουν εὐκόλως μέσα εἰς τὴν πυκνὴν ἐκείνην σωρείαν τῶν φυ- τῶν, ἐσταμάτησαν παρὰ τὴν βάσιν ἑνὸς ριπιδιοειδοῦς φοίνικος, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν κορμὸν ἦτο τυλιγμένον ἓν εἶδος σχοι- νίου μετ' ὀλίγας ρίζας.

— Ἀς σταθοῦμε ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἀλόν- σος. Εἶνε μεσημέρι περασμένο καὶ, ὑπο- θέτω, μᾶς χρειάζονται ἀρκετὰ ὥραι διὰ νὰ εὕρωμεν τὸν Ὀρενόκου.

— Ὅπως θέλεις, ἂν καὶ ἀνησυχῶ πολὺ... Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ εὕρωμεν εὐκόλως τοὺς συντρόφους μας. Οὐτε μία τουφεκία δὲν ἔχουσιν ἔως τώρα, καὶ ὁ Δὸν Ραφαὴλ δὲν εἶνε κυνηγὸς ἀπὸ ἐκεί- νους ποὺ ἀφίουν βωβὸ τὸ τουφεκί των... Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀπεμακρύνθημεν τό- σον πολὺ ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Κασσανά- ρε, ὥστε δὲν ἀκούομεν τοὺς πυροβολι- σμούς...

— Ἀς φᾶμε λοιπὸν λίγος, καὶ ξεκι- νοῦμεν ἀμέσως.

— Αὐτὸ φρονῶ καὶ ἐγώ. Ἄν ἀπόψε δὲν τοὺς εὕρωμεν, ἄσχημη νύκτα θὰ πε- ράσωμεν, Ἀλόνσος.

— Μήπως θὰ ἔχωμεν κακὸν καιρὸν;

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν νὰ κάμω- μεν μετ' ὅλους τοὺς κογουάρους καὶ τοὺς ἰαγου- ἀρους.

— Μικρὰ πράγματα... Ἐχομεν τὰ μέσα νὰ ὑπερασπισθῶμεν. Νὰ τον γδάρω τώρα τὸν μυρμηκοφάγον μας;

— Ὅχι... θὰ χάσωμεν πολὺτιμον καιρὸν. Μᾶς ἀρκοῦν τὰ τρόφιμα ποὺ ἐ- πήραμε μαζί μας.

Ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ φοίνι- κος, ἔφαγαν βιαστικὰ ὅ,τι φαγώσιμον εἶχαν μέσα στοὺς κυνηγετικὸς σάκκους των, κατόπιν δὲ, ἀφοῦ ἐδρόσιον τὴν δί- ψαν των εἰς ἓν μικρὸν ἑλὸς, ἐξαναπῆ- ραν τὸν δρόμον, ζητοῦντες νὰ διευθυ- νοῦν πρὸς νότον. Δυστυχῶς ἐκείνο τὸ ἀπέραντον δάσος ἦτο τόσο πυκνὸν, ὥ- στε δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς δύο κυνηγοὺς οὐτε τὸν ἥλιον νὰ ἰδοῦν. Πρὸς ἐπίμε- τρον ὁ Ἀλόνσος, φορτωμένος μετ' ὅλην τὴν μυρμηκοφάγον, δὲν ἤμπορούσε νὰ ἐπι- σπεύσῃ τὸ βῆμα.

Ἐβάδισαν οὕτω μερικὰς ὥρας, μετ' ὀλίγου μόνον στάσεις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλ- λά δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὕρουν τὸν Ὀρε- νόκου. Εἰς μὲν τὴν ἐπὶ τὸν δρόμον, ἡ τὸ κανένα μακρὸν πυροβολισμόν, ἡ τὸ μούγγρισμα τῶν ὑδάτων τοῦ γίγαντος ποταμοῦ. Τὴν σιγὴν διέκοπταν μόνον ἡ παράφορος συναυλία τῶν παπαγάλων καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν πιθήκων. Εἶχαν ἡ-

δη ἀρχίσῃ νὰ πυκνώνονται τὰ σκότῃ ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, καὶ τίποτε ἀκόμη δὲν εἶχε φανερωθῇ. Αἱ ἀνησυχίαι τῶν δύο κυνηγῶν ἐμεγάλωναν καὶ ἐπῆγαιναν.

— Ἐχαθῆκαμε μέσα στὸ δάσος, εἶ- πεν ὁ ἰατρός, ἀνακόπτον τὸν δρόμον του. Καλλίτερα νὰ διανυκτερεύσωμεν ἐδῶ καὶ νὰ περιμένωμεν τὴν χαρὰν τῆς.

— Καὶ πόσον θ' ἀνησυχῇ ὁ Ραφαὴλ! εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Θὰ νομίζῃ ὅτι μας συνέβη κακὸν δυστύχημα.

— Ἀς δοκιμάσωμεν τὸ σύνθημα! εἶ- πεν ὁ ἰατρός.

Ἦψεν τὸ τουφεκί του ὅσον ἡμπόρε- σεν ὑψηλότερα, καὶ ἐπυροβόλησεν. Ὁ βροντερὸς πυροβολισμὸς ἀντήχησεν ὑπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα καὶ ἔκαμε νὰ σιω- πῇσιν εἰς τὴν στιγμὴν τὰ τερετίσματα τῶν παπαγάλων, ἀλλὰ κανεὶς μακρυ- νὸς πυροβολισμὸς δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὸ σύνθημα.

Ἐπυροβόλησε καὶ ὁ Ἀλόνσος, ἐστά- θησαν δὲ καὶ οἱ δύο ν' ἀκούσουν μετ' ὀλίγον προσοχήν. Μετ' ὀλίγον τοὺς ἐφά- νη ὅτι ἤκουσαν ἓνα μακρὸν ἤχον του- φεκιμοῦ.

— Ὁ Ραφαὴλ μᾶς ἀπήντησεν! ἀνέ- κρᾶξεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἐκτὸς ἂν δὲν ἦτο ἡ ἡγὼ τῆς κραυ- γῆς κανενὸς θηρίου, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Θὰ ἐπαναλάβω τὸ σύνθημα.

Ἐξαναγέμισεν τὸ τουφεκί καὶ ἐπυρο- βόλησε πάλιν, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν εἰς μὲν τὴν ἐπὶ τὴν ἀκοήν.

— Ἀς μείνωμεν ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἰατρός.

Ἄν ὁ Δὸν Ραφαὴλ ἤκουσε καὶ ἀπήντη- σε, θὰ μᾶς εὕρῃ ἐδῶ. Οἱ Ἰνδοὶ εὐρί- σκουν περίφημα τὰ ἔχνη, καὶ ποτὲ δὲν χάνονται μέσα στὰ δάση.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ νεανίας, ἐνῶ ὑπο- νε τὴν κεφαλὴν· τί δάσος εἶνε αὐτό, γιατρέ μου;

— Διὰ τὴν ἐρωτᾷς;

— Μά, δὲν βλέπετε αὐτὰ τὰ δένδρα, ποὺ εἶνε ὅλα ἐτοιμοθάνατα;

Ὁ ἰατρός ὕψωσε καὶ αὐτὸς τὰ βλέμ- ματα, καὶ ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμψεις τοῦ λυκώφωτος εἶδε πραγματικῶς ὅτι ὅλοι οἱ φοίνικες τοῦ πυκνοῦ δάσους εἶ- χαν τὰ μακρὰ των φύλλα κρεμασμένα καὶ σχεδὸν ἐντελῶς μαρμαρένα.

— Ἄ! κατὰλαβαίνω, εἶπε.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν καταλαβαίνω τί- ποτε, γιατρέ μου.

— Δὲν βλέπετε τοὺς κορμούς ὅλων αὐτῶν τῶν φοινίκων, ποὺ εἶνε σφιγμένοι ἀπὸ φυτὰ ἀναρριχώμενα;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν αὐτὰ τὰ φυτὰ εἶνε αἱ «κα- τηραμένα συκαῖ». Εἶνε τρομερὰ παρά- σιτα· φυτρώνουν ἐπάνω στὰ δένδρα, κατ' ἀρχὰς σὰν μικρὰ καὶ ἀβλαβῆ βλαστά- ρια, ἀλλὰ κατόπιν περιπλέκονται μεταξὺ

των καὶ κατανοῦν νὰ πνίξουν τὰ δέν- δρα, —τόσον δυνάτα σφίγγουν τοὺς κορ- μούς των. Πρὶν περάσῃ μῆνας, ὅλα αὐτὰ τὰ δένδρα θὰ εἶνε νεκρά.

— Αἱ κατηραμένα συκαῖ εἶνε λοι- πὸν τὸ ζωντανὸν σύμβολον τῆς ἀχαρι- στίας.

— Ἀκριβῶς, Ἀλόνσος.

— Ἀς τὰς ἀφίσωμεν λοιπὸν, καὶ ἂς γδάρωμεν τὸν μυρμηκοφάγον μας. Θὰ δειπνήσωμεν μετ' ἐξαίρετα μπιριζολάκια, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχομεν ψωμί, οὐτε κομματάκι.

— Θὰ εὕρωμεν.

— Ποῦ;

— Περιμένε, καὶ θὰ δῆς! Δὲν θ' ἀργήσω...

Μετ' ὀλίγον ἔως τῆς δύσεως, τὸ ὁποῖον ἐφύγεγαν ἀκόμη ὑπὸ τὸ δάσος, ὁ ἰατρός ἐπλησίασεν εἰς ἓν δένδρον, εὐρί- σκόμενος εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Ἦτο δὲ τοῦτο ἓν εἶδος φοίνικος μετ' ὀλίγον λεῖτον καὶ ὀμοιοῦντα μετ' ἀδράκτι, τὸ ὁποῖον ἐστηρίζετο εἰς τὴν βάσιν ἐπάνω εἰς τὰς ρίζας ποὺ ἔβγαιναν ἔξω ἀπὸ τὸ χῶμα.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ εἶχεν ἓν ὠραιό- τατον λοφίον ἀπὸ μεγάλα βαθυπράσινα φύλλα, ἀλλ' οὐτε καρπούς, οὐτε ἄνθη.

Εἰς τὸ μέσον μόνον τοῦ λοφίου ἐφαίνετο μία βλάστη, ἔχουσα μῆκος ὀγδοήκοντα περίπου ἑκατοστῶν καὶ πάχος περισσό- τερον παρὰ τὸ στέλεχος τοῦ δένδρου.

Ὁ ἰατρός ἐσκαρφάλωσεν εἰς τὰ παρά- σιτα φυτὰ καὶ ἀνέβη ἔως τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου. Ἐκεῖ, μετ' ὀλίγον τοῦ μαχαίρι του, ἔκοψε τὴν βλάστην καὶ τὴν ἄφισε νὰ πέσῃ κάτω. Κατέβη ἔπειτα μετ' ὀλίγον πάλιν, ἐσήκωσε τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην βλάστην, ἡ ὁποία ἦτο σκεπασμένη μετ' ὀλίγον θριαμβευτικῶς εἰς τὸν Ἀλόνσον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνάψῃ μεγάλην πυρὰν καὶ εἶχε τεμαχίσῃ τὸν μυρμηκοφάγον.

— Τί εἶνε αὐτό; ἠρώτησεν ἑκπλη- κτός. Κανένα κούτσουρο φέρνετε;

— Εἶνε τὸ ψωμί, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ ἰατρός.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ψωμί;

— Τώρα θὰ το ἰδῇς. Μάθε ὅμως πρῶτα ὅτι δὲν εἶνε ξύλο, ἀλλὰ ὁ καρ- πὸς τοῦ *κραμβοφοίνικος*. Ἦκουσες ποτέ σου τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ δένδρου;

— Ναί, ἀορίστως...

— Κύτταξε λοιπὸν.

Ἐπείσεν τὸ μαχαίρι ὁ ἰατρός, ἔκο- ψε τὰ φύλλα, κατόπιν ἀπέσπασεν τὸν φλοιόν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρκετὰ σκληρὸς, καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν κατὰπληκτον νεανί- σκον ἓν εἶδος κουκουνάρας, ἡ ὁποία ὁ- μως ἦτο μεγάλη ἓνα πῆχυν, λεῖα κα- θὼς τὸ ἐλεφαντόδοντον καὶ ἄσπρη. Ἐ- κοψε ἓνα κομμάτι καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν σύντροφόν του νὰ τὸ δοκιμάσῃ.

(Ἐπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλγάρη]

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ ΟΜΟΛΟΓΩ, — φέτος δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ σὰς γράψω τίποτε διὰ τὴν Ἀνοιξιν. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια — ἔλεγα μετ' ὅλην τὴν νοῦν μου — οὐτε ἐγὼ νο- στισμένομαι νὰ τὰ γρά- ψω, οὐτε οἱ νεαροὶ φί- λοι μου νὰ τὰ διαβάζουν. Ἀλλὰ προχθές, καθὼς ἤμουν σκυμμένος εἰς τὸ τραπέζι τῆς Διαπλά-

σεως, τὰ μάτια μου ἔπεσαν κατὰ τύχην εἰς ἓνα γράμμα ἀνοικτὸ. Εἶδα τὸ ὄνομα μου καὶ ἐπρόσεξα... Ἐδίδασκα τὴν σχετικὴν περιοπὴν, ἐδίδά- δασκα ἔπειτα καὶ τὴν ὑπογραφήν. Καὶ ἡ μὲν ὑπογραφή ἦτο τῆς φιλτάτης *Ναυσικᾶς*, ἡ δὲ περιοπὴ ἔλεγε: «Ἡ Ἀνοι- ξις ἦλθε· περιμένω νὰ διαβάσω κανένα ὕμνον δι' αὐτὴν ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα.» (Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον αὐτολεξεί· ἀλλὰ τελοσπάντων, κατὰ τέτοιον ἔγγραφο.)

Καὶ εἶπα: Ὅριστε! ἀκόμη καὶ ἡ *Ναυσικᾶ*, ποῦ εἶνε τόσα ἔτη συνδρομή- τρια, δὲν ἐθαυρόνθη νὰ διαβάξῃ τοὺς ὕμ- νους μου εἰς τὴν Ἀνοιξιν! Μόλις τὴν ἠσθάνθη, μόλις «τῆς ἐμύρισε ποῦ ἔρχεται ἀπὸ πέρα» — καθὼς λέγει κάποιος καὶ ὁ Βαλαωρίτης, — ἀμέσως μ' ἐνθυμήθη καὶ μάποζήτησε: «Περιμένει νὰ διαβάσῃ κανένα ὕμνον διὰ τὴν Ἀνοιξιν!» Καὶ ἀφοῦ ἡ *Ναυσικᾶ* δὲν ἐθαυρόνθη νὰ κάμῃ καθεὶ χρόνον τὸ ἴδιον, πόσω μᾶλλον οἱ ἄλλοι μας φίλοι, ποῦ ἔχουν ὀλιγώτερα ἔτη ἀπὸ αὐτὴν συνδρομηταί, καὶ κατὰ συνέπειαν πολὺ ὀλιγώτερος ὕμνος εἰς τὴν Ἀνοιξιν ἐδίδασκαν — μερικοὶ δὲ, αἱ νεώτατοι καὶ κανένα!

Ἄ, ὅχι! ἡ σκέψις μου ἡ πρώτη ἦ- το πολὺ ἐγωϊστικὴ. Ἐσυλλογίσθη μόνον τὸν ἑαυτὸν μου, χωρὶς νὰ συλλογι- σθῶ καὶ τοὺς ἄλλους. Ὅ,τι βαρύνεται ἐγὼ, δὲν το βαρύνονται ὅλοι — ἀπεναν- τίας τὸ περιμένουν, καὶ τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ γράψω ὅπως-ὅπως ἓνα ὕμνον εἰς τὴν Ἀνοιξιν.

Εἶνε καιρὸς. Ἡ Ἀνοιξὶς ἦλθε. Τὴν εἶδα καὶ ἐγώ. Χθὲς ἐπέερα τὴν ἡμέραν μου εἰς μίαν ἐξοχήν, καὶ δὲν ἔπαυσα νὰ θαυμάζω «τὴν ἀνθοστολιστὴν τοῦ κάμπου πρασινάδα», καθὼς λέγει ὁ Ἰούλιος Τυ- πάλδος. Τὸ γραφεῖόν μου εἶνε ἀκόμη στολισμένον μετ' ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, μετ' ἄνθη ἓνα κομμάτι καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν σύντροφόν μου νὰ τὸ δοκιμάσῃ.

(Ἐπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλγάρη]

νὰ γυρίσω τὰ μάτια, τὴν βλέπω. Ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, φαίνονται οἱ λόφοι καταπράσινοι. Κυττάζω ψηλά: ὁ οὐρα- νὸς εἶνε, ἀλήθεια, σκεπασμένος· ἀλλὰ τὰ σύννεφα τοῦ εἶνε ἀνοιξιάτικα, λευκά, διαφανῆ. Διαλύονται, διασκορπίζονται μετ' ἡμῶν μεγαλητέραν εὐκολίαν, καὶ πάλιν τὸ κυανὸν ἀναλάμπει ἐορτάσιμον. Ὁ ἥλιος τοξεύει ἀκτῖνας ἀπὸ ὑψηλά, σχεδὸν ἀπὸ τὸ ζενίθ, καὶ κάμνει δώδεκα ὥρας σωστὰς ἔως νὰ δύσῃ. Τώρα πλέον ἡ ἡμέρα εἶνε μεγάλη. Καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ. Ἀς εἶνε συννεφία κάπου-κάπου, ἂς βρέ- χῃ, ἂς φυσᾷ, ἂς κάμνῃ καὶ κρῶν. Ὅλα εἶνε παροδικὰ, ξεθυμάσματα. Ὁ Φοῖβος κυριαρχεῖ ἀπὸ τὰ ὕψη ἀνενόχλητος. Ὁ Χεῖμων ἔφυγε. Ἡ Ἀνοιξὶς ἦλθε!

Καλῶς ἦλθε λοιπὸν!... Ναί, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ θέλουν ἓνα ὕμνον. Πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶ πάλιν τὰ ἄρματα, τὰ συρόμενα ἀπὸ χελιδόνας... τὴν Περσεφόνην, ἡ ὁποία πάλιν ἀναβαίνει ἀπὸ τὸν Ἀδην πρὸς τὴν μητέρα τῆς, φέρουσα ἄνθη... τὸ μεῖδιμα τῆς φύσεως... τὴν νεό- τητα τοῦ χρόνου... ἐξύρω καὶ ἐγὼ πόσα πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶ;

Ἀλλ' ὄχι! Προτιμῶ νὰ σὰς ἀντι- γράψω ἐδῶ μερικοὺς στίχους ἀπὸ τὸν Σολωμόν. Ὁ Σολωμὸς εἶνε ὁ μεγαλεί- τερος ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ στίχοι αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους ποῦ ἔγραψε. Καὶ ἀκριβῶς εἶνε ἓνας ὕμνος εἰς τὴν Ἀνοιξιν. Ποῖος θὰ εἰσπορέσῃ ποτὲ νὰ γράψῃ καλλίτερον; Ἀκούσατε:

Ἔστιν ὁ ἔρωτας χορὸς μετ' ὅλην τὴν ἑλάνθον

Κ' ἡ φύσις ἠῦρε τὴν καλὴν καὶ τὴν γλυκεῖαν

Μετ' ἐστὶ σκία ποῦ φούντωσε καὶ κλεῖ δρο- σίαις καὶ μόσχου,

Ἀνάκουστος κελαιδισμὸς καὶ λιποθυμισμέ- νος.

Νερὰ καθάρια καὶ γλυκὰ, νερὰ χαριτωμένα,

Χύνονται μετ' ἐστὶν ἄβυσσος, τὴν κορυφολι- σμένην.

Καὶ πέρνουν τὸ μόσχον τῆς, καὶ ἀφίουν

Κ' ὅλα ἐστὶν ἡλιο δείχνοντες τὰ πλοῦτη

Τρέχουν ἐδῶ, τρέχουν ἐκεῖ, καὶ γάνουν

Καὶ μετ' ἐστὶν ἡμῶν τὰ νερὰ, ποῦ ἔφθασε

Μάγεμα ἡ φύσις καὶ ὄνειρον ἐστὶν ὁμοιο- γράμμη καὶ χάρις,

Ἡ μάθη πέτρα δόλορσιν καὶ τὸ ξερὸ

Μετ' ἡλίου βοῦσες χύνεται, μετ' ἡλίου γλῶσ- σος κρῖναι,

Ὅποιος πεθάνῃ σήμερον, χίλιες φορές πε- θάνει!

Προσπαθήσατε νὰ ποστηθῆτε αὐτοὺς τοὺς θαυμασίους στίχους, καὶ δοκιμάσατε

νά τους απαγγείλετε, ή καλλίτερα νά τους ψιθυρίσετε, καμμίαν απ' αὐτάς τας ὥραιας ἡμέρας, εἰς τὴν ἐξοχὴν. Θά ἰδῇτε ὅτι ἡ μουσικὴ τῶν εἰνε ἡ μόνη παῦται ριάζει εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν χαρὰν τῆς Φύσεως—καὶ τοῦ Ἀνθρώπου,—ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ἀνοιξίς.

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ὅλο καὶ ξύλο ἔπεφτε εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ δάσκαλος οὔτε μίαν στιγμήν δὲν ἄφισε τὴν μαγκοῦρα ἀπὸ τὸ χέρι του. Ὡχ! ὁ καίμενος ὁ Μῆτσος! Τὸν θυμᾶστε, εἶχε πεινρηθῇ πῶς θά τον ἄρπαζε τὸν γέρο-Μαῖμου-διάδῃ καὶ θά σὺ τον ἔκαμνε τοῦ ἀλατιοῦ, ἂν ἐκοτοῦσε νὰ σηκώσῃ χέρι ἐπάνω του.

Κρίμα στὰ παινέματα καὶ τὸ καμᾶρι του! Ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης τοῦ τες ἔδρεξε στὰ γερά ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, καὶ ὁ Μῆτσος Ἀρκουδόπουλος, τὸ παληκάρι, ἐκάθισε καὶ τες ἔφαγε σὰν ἄρνάκι.

Καὶ ἔκλαιγε, νά! δάκρυα, μεγάλα σὰν κουκουνάρες, — ἂν καὶ μου φαίνεται πῶς δὲν κλαῖνε τὰ ἄρνάκια, διότι εἶνε καλά καὶ δὲν τα δέρνουν ποτέ. Καὶ ποῦ νὰ τολμήσῃ ν' ἀντισταθῇ ἢ νὰ κάμῃ πῶς δὲν θέλει νὰ τες φάγῃ! Ὅλα τὰ μεγάλα τοῦ λόγια ἦσαν λόγια τοῦ ἀέρος.

«Τοῦ ἐξεγλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια...»

Ὅλα τὰ παιδιά τες ἔφαγαν. Ὅταν ὁ μὴς ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Ἀλεπουδάκη νὰ φάγῃ ξυλιές στὰ χέρια, αὐτὸς ἐσηκώθηκε μὲ πολὺ θάρρος καὶ εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα στὸν κύριον Μαῖμουδιάδην: — Δὲν στέχομαι ἐγὼ νὰ με κτυπήσετε! Ἡ θεία μου εἶπε πῶς θά με πά-

«Καὶ ἔκλαιγε, νά! δάκρυα...»

ρη ἀπὸ τὸ παληοσχολεῖό σας, καὶ δὲ θὰ πληρώσῃ οὔτε τὰ καρύδια που χρωστᾷ! Ἐλύσσαξε ἀπὸ τὸ κακό του ὁ δάσκαλος.

— Τί εἶπες; τί εἶπες; ... θά σε πά-ρη; Καὶ θαρρεῖς πῶς ἔχω ἐγὼ καμμίαν ἀνάγκη νᾶχω τέτοια ἐλεεινὰ καὶ πρόσ-τυχα παιδιά σὰν κ' ἐσένα εἰς τὸ σχολεῖόν μου; Θά σου δώσω ὅμως ἐγὼ κατὶ τι, ποῦ θά με θυμᾶσαι αἰωνίως, Κύριε Ἀλεπουδάκη!

Καὶ ἐσήκωσε τὴν μαγκοῦράν του καὶ ἤ-τον ἑτοιμος νὰ του δώσῃ, νὰ του δώσῃ ξύλο, τῆς χρονιάς του, ἀλλὰ ὁ Ἀλεπουδάκης δὲν εἶχε καμμίαν ὄρε-ξιν νὰ καθήσῃ νὰ τες φάγῃ.

Τοῦ ἐξεγλύστρησε σὰν ἄλεπου πονηρή, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέ-ρια του, κ' ἔφυγε πη-λάλα μακριὰ. Καὶ ἄ-μα ἔφθασε τόσον μα-κριὰ, ὥστε νὰ μὴ φο-βάται μὴν τον πιάσῃ ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης, ἐστάθηκε κ' ἐτραγού-δησε κι' αὐτός, μὲ τὴν φιλούλα τὴν φωνή του:

Ὁ γέρο-Τζίκο-Τζέ-
[κος μας
Θά μας ἀδειάσῃ τὴ
[γωνία!

Καὶ ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐξαναφά-

νηκε πλέον ὁ Ἀλεπουδάκης εἰς τὸ σχο-λεῖον ἢ τὰ περὶχωρά του.

Τὰ ἄλλα μαθητοῦδια ἔδλεπαν αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ εἶχαν ζαρώσῃ ἀπὸ τὴν τρομάραν τῶν καὶ εἶχαν κατεβάσῃ τ' αὐ-τιά των. Καὶ μονάχα ὁ Λεονταράκης ἐγελούσε, καὶ ἔδειξε φανερά τὴν χαρὰν του, «ποῦ τὴν εἶχε πάθῃ ὁ δάσκαλος αὐτὴ τὴ φορά.»

Ὁ Λεονταράκης ἐμεγάλωνε κ' ἐδυ-νάμονε. Εἶχε γίνῃ μάλιστα τόσο μεγάλος καὶ δυνατός, ὥστε ὁ κύριος Μαῖμουδιά-δης ἐφοβώτανε νὰ του μιλήσῃ ἢ νὰ τα βάλῃ μαζί του. Κάπου-κάπου μάλιστα τὰ μάτια τοῦ Λεονταράκη ἐβγαζαν κατὶ ἀστραπές, ἄγριες καὶ φοβερές, ποῦ ἦταν νὰ φεύγῃς δεκαπέντε μίλλια μακριὰ...

(Ἐπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συέχεια)

— Καὶ ξεύρετε τί τρῶμε; Ξύγκια, καὶ πετσιασμένες πουδδίγκες! εἶπεν ἡ ἀθυρόστομος Ρόζα.

— Καλέ, τρῶμε πολὺ καλά! εἶπεν ἡ Λούση.

— Ἡ μὲς Μπάρκερ δὲν στέκεται ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, διότι ἡ Ρόζα γιὰτί λοιπὸν νὰ ποῦμε ψευτιές;

— Ἐπειτα, διεσκέδασιν ἔως τὰς 3, εἶπε καὶ ἡ Δαίξη μὲ βίαν, διὰ νὰ μὴ μείνῃ καὶ αὐτὴ μὲ κλειστὸ τὸ στόμα μαθήματα ἢ μελέτη ἔως τὰς 4,30, δια-σκέδασιν, τσαῖ, μελέτη ἔως τὰς 7 τὸν χειμῶνα.

— 6 καὶ 30 διὰ τὰς μικρές, ἐφώνα-ξεν ἡ Νέλλη.

— Εἰς τὰς 7 καὶ 30, τρία παξιμαδά-κια, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ πᾶνε ἑκατοστὲς στὴ λίτρα, καὶ νερὸ τῆς βρύσης νοθευμένο μὲ γάλα, καὶ σὰς 8 κατάκλις! — ἐ-τελείωσεν ἡ Ρόζα.

— Τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα καθη-σιὸ καὶ παιγνίδια, τὴν Κυριακὴ ἐκκλη-σία καὶ κατήχησις, καὶ θὰ γράφωτε γράμ-ματα στὸ σπῖτι σας, μὰ τὰ διαβάξῃ ἡ μὲς Μπάρκερ, λοιπὸν νὰ μὴν κάμνετε κανένα σκόλιον γι' αὐτήν, καὶ ὕστερα πε-ρίπατος ἢ διάβασμα σὲ κατὶ βιβλίον πολ-λὺ-πολὺ καλά, ἅμα εἶνε καλὸς ὁ και-ρός, καὶ γλυκὸ ἢ καίμῃ διὰ τὸ τσαῖ, ὅ-χι ὅμως καὶ τὰ δύο μαζί, καὶ φρυγα-νιές στὸ τραπέζι: κ' ἐγὼ ἔχω τὸ δικαί-ωμα, κ' ἐγὼ νὰ μιλῶ σὰν κ' ἐσὺς τες μεγάλες! — εἶπεν ἡ μικρούλα Μπέσση Ράουτων, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνάσα, διὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ τὴν σταματήσουν.

— Ὡραῖά τα εἶπες, Μπέσση, εἶπεν ἡ Ρόζα! περὶς καὶ τὴν Μαρτὰμ στὴν εὐγλωττία!

— Κατέβα ἀπὸ τὸ τραπέζι, Ρόζα, ἐ-ζώναξεν ἡ μὲς Πόρτερ ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς.

— Ἐνόμιζα πῶς εἶχαμε τὴν ἄδειαν νὰ κάμωμεν ὅ,τι θέλομεν ἀπόψε, μὲς Πόρτερ, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα, χωρὶς νὰ σαλεύσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς, καὶ μὲ τὴν σκιὰν ἐκείνην τῆς αὐθαδεῖας εἰς τὴν φω-νὴν τῆς, ἡ ὁποία ἐνοχλεῖ μὲν τὸ πρό-σωπον πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται, χω-ρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐπιδέχεται ἐπιπληξιν. Ἐξηκολούθησε λοιπὸν ἡ μὲς Πόρτερ τὸ ἔργον τῆς καὶ δὲν ἔδωκε πλέον προσο-χὴν εἰς τὰς ἀταξίας τῆς Ρόζας.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ ἄλλα κορίτσια κα-τεγίνοντο εἰς τὸ νὰ θαυμάζωμεν τὰ ὥραῖα ξανθὰ μαλλιά τῆς Ἐβελίνας, καὶ ἡ Δω-ροθέα, μολοντοῖ ἦτο κατὰ βά-θος εὐχαριστημένη, διότι αἱ ἄλ-λαι εὗρισκαν εὐμορφὴν τὴν ἀ-δεληφὴν τῆς, εἶχεν ὅμως καὶ ἀ-νησυχίας μήπως τὰ ἐγκώμια τὴν βλάψουν εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς.

Εὐτυχῶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὰς σκέψεις τῆς, διότι ἄλλως τὰ κορίτσια βεβαίως θὰ τῆς ἔλεγαν ὅτι το κάμνει ἀπὸ ζήλῃαν...

— Νά! ἔρχεται ἡ Μὲς Μπάρ-κερ! ἐφώναξεν ἡ Ρόζα καὶ ἐγλύ-στησεν ἀπὸ τὸ τραπέζι μὲ τό-ση βίαν ὥστε ἔσπρωξε τὴν Νέλ-λην καὶ τὴν ἔριψε χάμω.

Ἡ Νέλλη ὅμως ἠναγκάσθη ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκδίκησιν τῆς, διότι ἡ θύρα ἤνοιξε, καὶ ἡ μὲς Μπάρκερ μὲ τὴν μὲς Σμιθ ἦλ-θαν μέσα διὰ τὴν ἑσπερινὴν προ-σευχὴν. Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ προσευχὴ, ἡ μὲς Μπάρκερ ὠδή-γησε τὰς νέας μαθητρίδας τῆς εἰς τὸ δωμάτιόν των. Ταῖς ἔδει-ξε ποῦ εἶχαν τοποθετηθῇ τὰ πράγματά των, καὶ κατόπιν ἐπέ-στησε πάλιν τὴν προσοχὴν των εἰς τοὺς κανονισμούς.

— Ἐλπίζω, ἐξηκολούθησεν, ὅτι γρήγορα θὰ συνηθίσετε ἐδῶ καὶ θ' ἀποκτήσετε φίλας μετα-ξὺ τῶν συμμαθητριῶν σας. Σὰς συνιστῶ ἰδίως νὰ ἐπιδιώξετε τὴν στενὴν φιλίαν τῆς Λούσης Νιού-των, τῆς Ἀλίκης Φίλιπ καὶ τῆς Μαίρης Οὐίλσον. Ἡ τελευταία εἶνε ἡ ἐπιμελε-στέρη μαθήτρια ὅλου τοῦ σχολείου, ἀλ-λά καὶ αἱ δύο πρῶται εἶνε πολὺ καλά κορίτσια. Ἐννοεῖται, ἀφοῦ ὁ πατέρας σας γνωρίζῃ τὸν κ. Χάρτλεϋ, δὲν εἰμ-πορῶ νὰ ἔχω ἀντίρρησην διὰ τὴν γνωρι-μίαν σας μὲ τὴν Ρόζαν, ὁρῶν ὅμως νὰ ἐκφράσω τὴν εὐχὴν νὰ μὴν τὴν ἀφί-σετε νὰ ἔχῃ πολλὴν ἐπιρροὴν ἐπάνω σας, διότι ἡ διαγωγὴ τῆς δὲν μ' ἀρέ-σει καθόλου. Τώρα, νὰ πλαγιάσετε στὰ κρεβατάκια σας μὲ ἡσυχίαν, ἀφοῦ πρῶ-

τα σβύσατε τὸ κερί σας μὲ προσοχὴν, καὶ το βγάλετε ἔξω. Ἡ μὲς Πόρτερ θὰ ἔλ-θῃ νὰ ἰδῇ, ἂν το ἐδγάλατε... Καλη-νύκτα σας!

Τὰ ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἀ-πῆλθεν.

Τὰ κορίτσια ἤρχισαν νὰ ἐκδύωνται, χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ ὀμιλήσουν. Ἡ Μαριάννα ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς Δωροθέας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ γοερώς, ἡ Ἐβελίνα ἐστάθη ὀρθὴ καὶ δάκρυα ἐ-κυλίσθησαν εἰς τὰ μάγουλά τῆς, ἐνῶ αἱ δύο μεγαλύτεραι μόλις καὶ μετὰ βίας συνεκρατοῦντο.

Ἐπεσαν εἰς τὰ κρεβάτια των, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἦλθεν ἡ μὲς Πόρτερ διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐσθυσαν τὸ φῶς.

«Δὲν μας ἀρέσει νὰ φιλοῦμε, ἰδίως τοὺς ξένους.» (Σελ. 118, στ. α'.)

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἤνοιξε πάλιν ἡ θύρα.

— Κοιμᾶσθε; ἐπιθύρῃσεν ἡ Ρόζα.

— Ὁχι! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα.

— Ἦλθα νὰ σας πῶ νὰ μὴν ξεχάσε-τε τὰ γλυκὰ κατὼ ἀπὸ τὸ πάπλωμα! εἶπεν ἡ Ρόζα. Ἐπερίμενα νὰ κατεβῇ ἡ μὲς Πόρτερ, καὶ ὕστερα νὰ ἔλθω...

— Πάρε τα, ἂν θέλῃς, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Καὶ ἔσυρεν ἔξω τὸ κουτί καὶ το ἔβαλεν εἰς τὰ χέρια τῆς Ρόζας.

— Χρ! πῶς φαίνεται πῶς εἰσθε νεο-φερμένες! εἶπεν ἡ Ρόζα. Δὲν εἶνε πρέ-

πον νὰ τα πάρω, ἀφοῦ δὲν ξεύρει κανεὶς πόσον καιρὸν θὰ κάμετε νὰ τα δῆτε στὰ μάτια σας... Ἀλλὰ θὰ σὰς τα ἀντα-ποδώσω, ἅμα θὰ ἔχω χρήματα, γιὰτί τώρα... ὅ,τι εἶχα, ἐπῆγε στὰ πρόστι-μα... Σὰς εἶπε τίποτε καλὸ γιὰ μένα, ἡ μὲς Μπάρκερ;

— Εἶπε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχωμε φι-λίες μαζί σου, ἀλλὰ μὲ τὴν Λούσην καὶ τὴν Ἀλίκην, ἀπήντησε μὲ δισταγμὸν ἡ Δωροθέα.

— Τὸ ἐπερίμενα... Δὲν μπορεῖ νὰ με χωνέψῃ. Ἡ Λούση εἶνε μιὰ φοβερὴ καταδότη, καὶ ὁ πατέρας τῆς πρόκει-ται νὰ γίνῃ δήμαρχος, ἐνῶ ὁ πατέρας τῆς Ἀλίκης ἀνακατεῦεται εἰς τὴν δη-μοσιογραφίαν. Ἀληθινὰ, πρέπει νὰ εὐ-ρω κάποιον ἀξίωμα καὶ

γιὰ τὸν θεῖό μου, — ἐξη-κολούθησεν ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία ἔφθανε μέχρις ὑ-περβολῆς εἰς τὴν ἀποτρο-πίαν τῆς πρὸς τὴν δι-ευθύντριαν τοῦ σχολείου.

— Μπρρρ! κάμνει πολὺ κρύο, καὶ εἶμαι μὲ τὴ νυκτικιά μου μόνον! ... Καληνύκτα σας.

Ἦτο πολὺ ἀργά, ὅταν ὁ ὕπνος ἐπῆρε τὰ δύο μεγαλειτέρα κορίτσια. Ἦ-σαν σφικταγκαλιασμένα, διότι ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ἴ-διον κρεβάτι καὶ ἔκλαιαν σιωπηλῶς, ἐνῶ ἡ Μαρι-άννα καὶ ἡ Ἐβελίνα γρή-γορα εἶχαν λησμονήσῃ τὰ βάσανά των μὲ τὸν βαθὺν ὕπνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΝΕΑ ΒΑΣΑΝΑ

Μόνον ὅσοι, χωρὶς νὰ θέλουν, ἐπῆγαν νὰ ζήσουν μαζί μὲ ξένους διὰ πρώτην φοράν, μόνον αὐτοὶ δύνανται νὰ ἐννοή-σουν μὲ τί ἀπογοήτευσιν καὶ δυσθυμίαν ἐξύπνησαν τὸ πρωῒ αἱ τέσσαρες ἀ-δελφαὶ Μάρσαλ, ὅταν

ἤκουσαν τὴν ἑγερσιν τοῦ ἐσήμερινον ὁ κώδων. Ἐπῆδρσαν ἀμέ-σως ἀπὸ τὰ κρεβάτια των, διότι ὡς νεοφερμένοι καὶ πρωτόπειροι δὲν ἐγνώρι-ζαν τὴν τέχνην νὰ κάμνουν διὰ κοιμῶν-ται ἔως τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς προσδιορισμένης διὰ τὴν ἑγερσιν ὥρας.

Ἦτο κρύο, καὶ εἶδαν κ' ἐπαθαν διὰ νὰ πλυθῶν καὶ νὰ ἐνδυθῶν ἀλλὰ καὶ πάλιν, ὅταν κατεβῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μελέτης, καμμία συμμαθήτρια δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ ἀκόμη.

— Υποθέτω ὅτι ἐπιτρέπεται ἐδῶ ἡ συνομιλία, ἐπιθύρῃσεν ἡ Δωροθέα, ὅταν

έμαζεύθησαν κοντά εις την λιγοστήν φωτιάν κ' έπρσπαθοῦσαν νά ζεστάνουν τὰ χέρια των.

— Ο κανονισμός δὲν γράφει τίποτε σχετικόν, ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα.

— Ω! Δωροθέα, ἀνέκραξεν ἡ Μαριάννα, πῶς θά τα καταφέρωμεν νά τον ἐνθυμούμεθα αὐτὸν τὸν κανονισμόν ποῦ εἶνε φρίκη!

— Πρέπει νά κάμωμεν ὑπομονήν! εἶπεν ἀναστενάζουσα ἡ Δωροθέα.

— Ἡ μαμμά εἶπε ὅτι, ἂν δὲν μας ἀρέσῃ ἐδῶ, θά πάμε πάλιν στὸ σπίτι, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριάννα.

— Ἀφοῦ ὅμως θά διαβάζουν τὰ γράμματα μας ἐδῶ, πῶς νά τοὺς το γράψωμε στὸ σπίτι; ἠρώτησεν ἡ Μαριωρή.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν χρειάζεται ὑπομονή, παρετήρησεν ἡ Δωροθέα. Καί ἔσως βελτιωθῶν τὰ πράγματα...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθαν δύο ἀπὸ τὰς μικροτέρας μαθητρίας, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσήλασαν μία μία καὶ αἱ λοιπαί, μέλῃσιν ἡμισητάς τε καὶ μετὰ τὰς ἡμισητάς τε, χωρὶς ὁρεξίν καὶ προθυμίαν. Ἡ Ρόζα ἐφθασε τρεχάτη, κ' ἐκούμβονε τὸ φόρεμά της, καθὼς εἰσῆρχετο κατόπιν τῆς ἦλθαν ἀμέσως αἱ διδασκάλισσαι καὶ ἡ μὲς Μπάρκερ.

Ἡ μὲς Μπάρκερ εἶπε «Καλὴμέρα». Τὰ κορίτσια ἐπῆγαν καὶ τὴν ἐφίλησαν, καθὼς καὶ τὰς ἄλλας διδασκάλισσας. Ἡ μὲς Μπάρκερ τότε ἔπεινε τὸ χέρι τῆς πρὸς τὴν Δωροθέαν καὶ τὴν ἠρώτησε πῶς ἐπέρασε τὴν νύκτα. Ἡ Δωροθέα ἐψαυσε τὸ χέρι τῆς διευθυντρίας καὶ ἀπήντησε:

— Πολὺ καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ.

— Δὲν ἔμαθες, βλέπω, ἀκόμη ὅλας μας τὰς συνηθείας, παρετήρησεν ἡ μὲς Μπάρκερ δι' αὐτὸ πρέπει νά σου εἰπῶ ὅτι ἐμεῖς ἐδῶ θεωροῦμεν ὡς ἐνδειξὴν σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῆς μαθητρίας τὸ νά φιλῇ τὰς διδασκάλισσας τῆς, διὰ νά ἐκφράξῃ οὕτω τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς αὐτάς.

— Ναί, μὰ ἐμὰς δὲν μας ἀρέσει νά φιλοῦμε, ἰδίως τοὺς ξένους! ἀνέκραξε περίφοβος ἡ Δωροθέα.

Τὰ ἄλλα κορίτσια ἐχαμογέλασαν, καὶ ἡ μὲς Μπάρκερ ἐξάρωσε τὰ φρύδια τῆς.

— Τὸ πρῶτόν σας καθήκον εἶνε ἡ ὑπακοή χωρὶς πολλὰς συζητήσεις! εἶπε μὲ ψυχρὸν τόνον.

Ἡ δυστυχὴς Δωροθέα ἠναγκάσθη νά τὴν φιλήσῃ, ἔκτοτε δὲ ὁ πρωῒνος καὶ νυκτερινὸς χαιρετισμὸς ἦτο σκληρὰ δοκιμασία δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὴν Μαριωρήν, μὲλονότι ἡ Ρόζα τὰς ἐδίδασκε πῶς ν' ἀποφεύγουν τὴν ἀηδίαν, θέτουσαι τὸ πρῶτον τῶν πολλῶν κοντὰ εἰς τὸ πρῶτον τῆς μὲς Μπάρκερ καὶ δίδουσαι τὸ φιλημα εἰς τὸν ἀέρα...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Σ. Ε. Μπουκάμ.]

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1905.

Ποῖοι καὶ πόσοι ἐξεσπάθωσαν ἕως τώρα. — Ποῖοι καὶ πόσοι εἶνε οἱ διαγωνιζόμενοι Πράκτορες. — Πόσους συνδρομητὰς ἐνέγραψαν ἕως τώρα οἱ μὲν, καὶ πόσα φυλλάδια ἐπώλησαν οἱ δὲ. — Διὰ νὰ ἰδῇτε, νὰ κρίνετε, νὰ συγκρίνετε καὶ... νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας.

Ο' Ἕλλην ξεσπαθῶντι, ξεσπαθῶ-όντι...

Φέτος τὸ Ξεσπάθωμα εἶνε γενικὸν καὶ ἐτήσιον. Δηλαδή θά διαγωνισθῶν ὅλοι μαζί οἱ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους ἐγγράφοντες συνδρομητὰς ἢ πωλοῦντες φύλλα εἰς ἀγοραστὰς, καὶ τ' ἀποτελέσματα θά δημοσιευθῶν μετὰ τὴν 30 Νοεμβρίου, ὅτε λήγει τὸ ἔτος.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ διάστημα εἶνε μακρόν, καὶ πολλοί, οὕτως ἢ ἄλλως ἐν διαφερόμενοι, θά ἤθελαν νὰ παρακολουθῶν τὴν κίνησιν τοῦ Ξεσπαθώματος, ἐσκέφθη νὰ δημοσιεύω εἰς τὸ τέλος ἐκάστης τριμηνίας τὰ ὀνόματα ὧν ὅσοι ἐξεσπάθωσαν κατ' αὐτήν, καὶ τὸ ποσὸν τῶν συνδρομητῶν τοὺς ὁποίους ἐνέγραψεν ἡ τῶν φύλλων τὰ ὁποῖα ἐπώλησαν ἐκείνος.

Οὕτως οἱ διαγωνιζόμενοι δὲν θά πηγαίνουν εἰς τὰ τυφλὰ. Ἐκ τῶν μερικῶν αὐτῶν ἀποτελεσμάτων, θά βλέπουν τί πιθανότητάς ἐπιτυχίας ἔχουν, καὶ θά εἰξεύρουν τί ἐνεργείας πρέπει ἀκόμη νὰ καταβάλουν διὰ νὰ ὑπερακοντίσουν τοὺς συναγωνιστάς. Ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ λαβόντες εἰσέτι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, εἰμποροῦν νὰ λάβουν τώρα. Ἐχουν ἀκόμη ἐμπρός των ἐννέα ὀλοκληροὺς μηνῶν. Καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτό, ἐνθαρρυνόμενοι κ' ἐνεργοῦντες καταλλήλως, δύνανται νὰ φθάσουν καὶ νὰ ὑπερακοντίσουν πολλοὺς ἢ... καὶ ὅλους!

Ἴδου λοιπὸν τὸ ἐξαγόμενον τῆς πρώτης τριμηνίας.

Καὶ πρῶτον τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποῦ ἐνέγραψαν συνδρομητὰς, κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν:

Ἀγγελος τῆς Ἑλπίδος, ἐνέγραψε 2 συνδρ. τριμηνίου. — Ἀγγελος τῆς Νίκης, ἐνέγραψεν 1 συνδρ. ἐτήσιον. — Ἀδάμας τοῦ Παραδείσου, ἐνέγραψεν 8 συνδρ. ἐτήσιους. — Ἀλυπτιανὸς Φοῖνιξ, 2. — Αἰόλος, 1. — Ἀκακία, 1. — Ἀνθοῦσα Νέστος, 3. — Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνας, 2. — Ἀνθος τοῦ Σολομοῦ, 1. — Ἀριεὶ, 1. — Ἀρχιζέφυρον τοῦ Παρθενωγαγίου, 3. — Ἀσὴρ τῆς Θάσου, 1. — Ἀγριονίς, 1. — Ἀῦρα τῆς Ἐλευθερίας, 2. — Βασίλισσα τῶν Κυμάτων, 1. — Στυλ. Γ. Βελσεμέ, 3. — Βραχεῖα Ἐπιστολή, 2. — Γάτος τῆς Ἀνατολῆς, 1 ἐτήσιον καὶ 1 ἐξαμηνίον. — Γλωσσόκοπτα, 1. — Δαρνοστερής, 1. — Δουκίσα τῶν Σαλόνων, 2. — Δοῦξ τῆς Καρύστου, 1. — Δοῦξ τοῦ Ποντικοχωρίου, 2. — Ἐαρινή Ἐσπέρα, 1. — Ἐλλην Ἀθλητής, 1. — Ἐλληνικὴ Νῆσος, 1. — Ἐλληνικὸν Γραμματόσημον, 1 ἐτήσιον, 1 ἐξαμηνίον καὶ 2 τριμηνίους. — Ἐνδοξον Μεσολόγιον, 1. — Ἐπανός τῆς Ἀγγλίας, 1. — Ἐρυνδρὰ Νίκη, 1. — Ζαλιῆς, 1. — Ζαχαρίας Καβιδουλίνος, 2. — Θεταλομάγνης, 1. — Ἰδιότρο-

πος Σανθούλα, 1. — Ἰππότης τοῦ Κόρακος, 1. — Ἰωάννης Γ. Καλφόνιος, 20. — Κόμης τῆς Κεφαλληνίας, 1. — Κουσαντιανὸς Χαλβῆς, 2. — Κύρ Μένιος, 1. — Μιλτιάδης Α. Κουσαντινίδης, 1. — Πολύμνια Ι. Λαβράνου, 1. — Δαλαργιάς, 1. — Δεσφιακὸν Ἄνθος, 1. — Μαρία Ν. Δοῦζου, 1. — Στυλιανὸς Β. Δυμπερπούλου, 1. — Ἀνσόχαρον 6. — Μαγευτικὸν Δάσος, 2. — Μανταρίν τῆς Χίου, 1. — Μαρία Λουῖζα, 2. — Κωνστ. Α. Μαυρίδης, 1. — Μιργάνιος Κεφαλήν, 2. — Μεγάλη Ἑλλάς, 1. — Μέγας Κωνσταντῖνος, 1. — Τάκης Ι. Μελιτόπουλος, 1. — Μιθριδάτης, 3. — Μικρὰ Βιολέττα, 2. — Μικρὰ Σμυρναία, 2. — Μικρὸς Βυρσοδέψης, 1. — Μιμῶδα, 1. — Πηνελόπη Ι. Μοσκοφίδου, 3. — Μουρλοπαντιέρα, 3. — Μεστηριώδης Φύσις, 1. — Νευρόσπαστον, 4. — Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς, 1. — Νυκτοκόραξ, 1. — Σεντενιμένο Ἑλληνοπούλο, 3 ἐτήσιους, 1 ἐξαμηνίον. — Οὐμὰς Ἀλεξανδρινῶν, 4 ἐτήσιους, 1 ἐξαμηνίον, 1 τριμηνίον. — Οὐμὰς Λαρίσης, 1 ἐτήσιον καὶ 1 τριμηνίον. — Οὐμὰς τῆς Θεῆς, 1. — Οὐρεῖον Θερινὸν Νυκτός, 1. — Οὐπασία Παραδείσου, 1. — Οὐδὲς, 3 ἐτήσιους, 3 ἐξαμηνίους. — Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη, 2. — Ἐλένη Γ. Πατάζογλου, 2. — Παρηγόριος Ἑλλίς, 2. — Πιν-Χό, 2. — Ἡρακλῆς Σ. Πιστοφίδης, 1. — Μάριος Γ. Παννέλης, 1. — Καλλιόπη Α. Πιστοφίδη, 1. — Πόντιος, 1. — Πρίγκιψ Τζάλας, 1. — Τριμηνίον. — Ροδόνη, 1. — Ρομαντικὴ Ἀκτὴ, 1. — Ρομαντικὴ Τσαγγαράδιωτισσα, 2. — Σατανᾶς, 2. — Σερενὰ τοῦ Σοῦμης, 1. — Σθενελαῖδας, 1. — Σίφνιος, 1. — Ἐλρήνη Ι. Σκαρίμπα, 1. — Σκηλίον ὁ Νεώτερος, 1. — Ἰωάννης Ι. Σουρμελῆς, 5. — Περικλῆς Χ. Σπύρου, 3. — Κωνστ. Π. Σταμάτης, 2. — Στήριγμα τῆς Μητρός, 1. — Βασίλειος Χ. Στύλογλου, 1. — Σύλλογος «Διάδοσις τῆς Διαπλάσεως» (Ἀθηνῶν) 2. — Σύλλογος «Διάδοσις» (Πειραιῶς), 4 ἐτήσιους καὶ 1 δεκάμηνον. — Σύλλογος «Ἐξέλιξις» (Βάρνης), 7 ἐτήσιους καὶ 1 τριμηνίον. — Σύλλογος «Πατρίς» (Ζακύνθου), 1. — Συριανὴ Σανθούλα, 2. — Συριανὸν Λουκούμι, 1. — Ταρλαμπούμπας, 3. — Τζαμὸς Ἀνακατωμένος, 2. — Τρελλὸ Ἀεράκι, 1. — Τριτοπλόμος, 2. — Καίτη Τσαξίροπούλου, 1. — Λέων Ν. Φραντζῆς, 3. — Χαρὰ τῶν Γονέων, 5. — Γεώργιος Χατζήων, 1. — Χιακὸς Φάρος, 2. — Χιονομένη Κούκλα, 2. — Ψαροπούλα, 1. — Ψυχὴ τῆς Λέσβου, 1. — Ὠχρὰ Ἀκτίς, 1. — Ὠχρὸν Ἀμύραντον, 1.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἀγγελος τῆς Ἑλπίδος, ἐπώλησε μέχρι τοῦ 13ου ἀριθμοῦ, φύλλα ἐν ὅλῳ 76. — Ἀγγελος τῆς Νίκης, 3. — Ἀξένος Λυκάων, 39. — Ἀσμα τοῦ Ὀρφῆος, 13. — Ἀσὴρ τῆς Θάσου, 156. — Γάτος τῆς Ἀνατολῆς, 59. — Διακριθεῖσα Ἀροακεία, 28. — Δοῦξ τοῦ Ποντικοχωρίου 75. — Ἑλλην Ἀθλητής, 9. — Ζαχαρίας Καβιδουλίνος, 19. — Θεταλομάγνης, 13. — Ἰππότης τοῦ Βυζαντίου, 13. — Κοντορεβιδούλης, 117. — Μεγάλη Ἑλλάς, 104. — Σεντενιμένο Ἑλληνοπούλο, 52. — Οὐμὰς Ἀλεξανδρινῶν, 55. — Οὐπασία τοῦ Παραδείσου, 104. — Οὐδὲς, 91. — Πόντιος, 26. — Πρίγκιψ τοῦ Μαργαρά, 74. — Προμηθεὺς Δεσφιακῆς, 5. — Σθενελαῖδας, 130. — Ἰωάννης Ι. Σουρμελῆς, 8. — Σύλλογος «Διάδοσις τῆς Διαπλάσεως» (Ἀθηνῶν) 341. — Σύλλογος «Διάδοσις» (Πειραιῶς) 147. — Σύλλογος «Ἐξέλιξις» (Βάρνης) 92. — Σύλλογος «Πανακρατικὸς» (Δημητσάνης) 79. — Σύλλογος «Πατρίς» (Ζακύνθου) 337. — Ταρλαμπούμπας, 35. — Τερεσῖας, 39. — Φαῖνον, 13. — Χρυσὸς Αἰὼν, 13.

Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καιρὸν καὶ ἰσως θά εἶχαν καὶ διάθεσιν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦ Ξεσπαθώματος τοῦ 1905, εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θά δη-

μοσιεύω ἐν συντόμῳ τοὺς ὁρους, διὰ νὰ ἐξηγηθῶν.

Καὶ τελειῶν με μίαν πρόσκλησιν γενικὴν, πρὸς παλαιούς καὶ πρὸς νέους, πρὸς ξεσπαθῶσαντας καὶ μὴ ξεσπαθῶσαντας μέχρι τοῦδε, πρὸς ἐγγράψαντας πολλούς καὶ πρὸς ἐγγράψαντας ὀλίγους: Ξεσπαθόνετε! ἀρχίσατε, ἐξακολουθήσατε! Τὸ Ξεσπάθωμα δὲν εἶνε μόνον διαγωνισμὸς δὲν ἔχει μόνον σκοπὸν τὴν ἀνάδειξιν βραβευμένων καὶ τὴν ἀπονομὴν βραβείων. Τὸ Ξεσπάθωμα εἶνε ὁ μόνος τρόπος, διὰ τοῦ ὁποῖου βελτιοῦται καὶ προοδεύει τὸ περιοδικόν μας, — καὶ ὁ μόνος τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου μίαν ἡμέραν θαύξηθῃ εἰς σελίδας, κατὰ τὴν θερμὴν καὶ ὁμόθυμον πάντων εὐχὴν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν δὲν γίνῃ, πάλιν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος ὑπάρχει ἐλπίς νὰ διατηρηθῇ τοῦλάχιστον ἀναύξητος ἡ συνδρομή, τὴν ὁποίαν, καθὼς εἶπα, σκέπτομαι ναυξήσω ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς υποτιμήσεως τοῦ πράγματος, ζημιώνομαι σημαντικῶς.

Λοιπὸν ξεσπαθόνετε!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Πράκτορες, ὅσοι δὲν ἐξώφλησαν τὸν λογαριασμὸν τῆς Α' τριμηνίας, νὰ σπεύσουν νὰ τον ἐξοφλήσουν, χωρὶς νὰ με ὑποβάλουν εἰς τὸν κόπον νὰ τοῖς το ὑπενθυμίσω καὶ ἰδιαιτέρως.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Νίκος ἔφερεν εἰς τὸ σπίτι τῆς θείας του ἐν αὐτῷ. Καὶ ὅταν ἡ ἐξαδέλφη του τὸν ἠρώτησεν ἂν ἦτο μόνος:

— Ὁχι, ἀπεκρίθη, μετ' αὐτὸ!

Ἐστῆλ ὑπὸ τῆς Ρομαντικῆς Ἀκτῆς.

ΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΝ ΒΙΔΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟ

Βεβαίως, ἐν εἶδος ξεσπαθώματος καὶ αὐτὸ ἀλλὰ μετὰ τὴν μόνην διαφορὰν ὅτι δὲν θά ἔχῃ βραβεῖα καὶ ἀμοιβάς. Εἰς τὸν ὅμως, ὅτι εἰς τοὺς φίλους μου ἀρκεῖ ὡς ἀμοιβὴ ἡ ἀγάπη μου, ἡ ευγνωμοσύνη μου, ἡ συναίσθησις ὅτι ἐργάζονται διὰ τὸ καλὸν ὧν, καὶ τέλος πάντων ὅτι μοῦ κάμνουν μίαν χάριν.

Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται. Ἐπιθυμῶ νὰ στείλω μερικὰ φυλλάδια Διαπλάσεως ὡς δειγμὰ εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Παρακαλῶ λοιπὸν τοὺς φίλους μου ὅλους νὰ μοῦ ὑποδείξῃ ἑκάστος τὰς φιλομουστοτέρας καὶ ευποροτέρας οἰκογενείας τοῦ τόπου του, — τὰς ἐχούσας, ἐννοεῖται, παιδιὰ τῆς ἡλικίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνεται τὸ περιοδικόν μας (ἀπὸ 8 ἐτῶν καὶ ἄνω.)

Μὲ ἄλλους λόγους, θέλω ἑκάστος φίλος μου, εἴτε εἰς πόλιν διαμένει, εἴτε εἰς χωρίον, εἴτε ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, εἴτε εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, — ἐξαγορεύει μόνον οἱ ἐν Ἀθήναις, — νὰ μοῦ στείλῃ κατὰλογον τῶν καταλλήλων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου του, (εἴτε ἔχει σχέσηιν μετ' αὐτάς, εἴτε δὲν ἔχει, διότι, στέλλουσα τὸ δειγμὰ, δὲν θά κάμω διόλου χρῆσιν τοῦ ὀνόματος ἐκείνου,

ὁ ὁποῖος μοῖ ὑπέδειξε τὴν οἰκογένειαν,) καὶ ὁ κατὰλογος αὐτὸς νὰ εἶνε γραμμένος καθαρά, μὰ πολὺ καθαρά, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, μετὰ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν οἰκογενειάρχων. Παραδείγματος χάριν:

Ἀγαπητῇ μου Διάπλάσει.

Ἀδυνασά νὰ στείλῃς δειγμὰτα πρὸς τοὺς ἐξῆς:

1. Κον Γεώργιον Κ. Ἀγγελόπουλον, ἱατρὸν, ὁδὸς τῆς, ἀριθμὸς τῆς, εἰς... (Διὰ τὰς μεγὰς πόλεις χρειάζεται ὁδὸς καὶ ἀριθμὸς διὰ τὰς μικρὰς δὲν εἶνε ἀνάγκη ἀρκεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπάγγελμα.)

2. Κον Νικόλαον Α. Μαραγκόν, ἔμπορον εἰς...

3. Κυρίαν Μαριάνθην χήραν Α. Δημοπούλου, εἰς...

κτλ. κτλ.

Ἡ φίλος σου (Ὑπογραφή)

Ὅπως εἶπα, εἶνε ἕνας τρόπος ξεσπαθώματος, διότι πολλὰ οἰκογένειαι, ἐλκνόμεναι ἀπὸ τὸ δειγμὰ, εἰμπορεῖ νὰ ἐγγράψουν, καὶ ὁ κύκλος τῆς Διαπλάσεως ναυξήσῃ σημαντικῶς. Ἀλλ' ἐννοεῖται ἐπίσης ὅτι μοῖ εἶνε ἀδύνατον νὰ κρατήσω λογαριασμὸν καὶ ναυνοίμω βραβεῖα καὶ ἀμοιβάς δι' αὐτὸ τὸ ξεσπάθωμα, διότι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν, ἐγγραφομένην διὰ δειγμὰτος, εἰμπορεῖ νὰ μοῖ τὴν ὑποδείξουν συγχρόνως πολλοὶ φίλοι μου ἀπὸ τὸν ἴδιον τόπον — πέντε, δέκα, ἐκκοσι, ἑκατὸν... καὶ τότε τρέχα γύρευε τίνος εἶνε τὸ ξεσπάθωμα!

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀμοιβῆν, εἶμαι βεβαία ὅτι ΟΛΟΙ ὅσοι ἀγαποῦν τὸν περιοδικόν μας, θά ὑποβληθῶν χάριν αὐτοῦ εἰς τὸν μικρὸν κόπον καὶ θά μοῦ ἀποστείλουν τὸν κατὰλογον, τὸν ὁποῖον τοὺς ζητῶ.

Ἐξαιρῶ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀπὸ αὐτὴν τὴν παράκλησιν, διότι εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ Διάπλάσις εἶνε πολλὴ γνωστὴ, καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἐγγράφῃ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ δειγμὰ.

Κ' ἐν ὑστερόγραφον. Ὅσοι θά λάβουν τὸν κόπον καὶ τὴν καλωσύνην νὰ μοῖ ὑποδείξουν οἰκογενείας, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε βεβαίως ὅτι αἱ οἰκογένειαι αὐταὶ δὲν λαμβάνουν ἡδὴ «Διάπλάσιν». Αὐτὸ, πρὶν στείλω δειγμὰ, θά το ἐξακριβῶν ἐγώ.

Τόσα πολλὰ καὶ ὠρῆα μοῦ γράφει εἰς τὴν σημερινὴν τοῦ ἐπιστολῆν ὁ Ἀμίμπος Γεωτοποῖος [ΕΕΕ], ποῦ δὲν εἰξεύρω τί νὰ προτιμήσω. Κρίνατε ἀπὸ αὐτὸ καὶ μόνον: «Ἄν ὁ ἀριθμὸς 9, κύριε Ἀνανία, εἶνε περίεργος, ὁ ἀριθμὸς 3 δὲν πᾶσι ὅπως 3 δραχμᾶς στοιχίζει τὸ Σῆμα, 3 πεντάρες τὰ Μ. Μουσικά, 3 πεντάρες καὶ φύλλον, 3 Διαγωνισμοὺς Ἀύσεων τὸ ἔτος, 3 τάξεις διαγωνιζομένων, 3 εἰδούς βραβεῖα εἰς κάθε τάξιν.» Ἄν φάτῃ κανεὶς, εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ καὶ ἄλλα τέτοια 3.

Θαλάσσις Ἄηρ [ΕΕ] καὶ Ἀετιδεῦ [ΕΕ], ὠραιότατα ὅσα μοῦ γράφετε πάντοτε, κομψὰ καὶ καθαρογραμμένα. Ἀλλὰ νὰ πα ὑπογράφετε καὶ μετὰ τὸ ἀληθινόν σας ὄνομα. Τὰ ψευδώνυμα μόνον δὲν ἀρκούν.

Ὁ Δικέφαλος Ἀετός [ΕΕΕ], πρῶτος-πρῶτος μοῦ ἔστειλε τὴν σημειώσιν τῶν εὐσημῶν του καὶ στατιστικὴν τῶν Εὐσημῶν τῆς Τριμηνίας, διὰ τὴν ὁποῖαν τὸν εὐχαριστῶ. Ἡ λέξις, περὶ τῆς ὁποίας μ' ἐρωτᾷ, ὡς ὅρος τεχνικὸς, δὲν πιστεῦω νὰ ἔχῃ ἀντιστοιχίαν ἑλληνικὴν.

Τὸ Χειμῶνιανθον [ΕΕ] μοῦ περιγράφει τὸν διασκεδαστικόν του περιπατῶν τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας, ἀνὰ τὰ... κούλουμα, καὶ τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ του προέβει ἡ Ἀνοξίς. Ἐνα πράγμα ὅμως τὸν κάμνει νάπορῃ καὶ νὰ ἐξίσταται: πῶς τὰ ἄνω που βλέπει τώρα εἰς τὰ δένδρα, θά γίνοντο μίαν ἡμέραν φρούτα καὶ θά τὰ φάγῃ! Μ' αὐτὸ καὶ πολλοὶ ἄλλοι δὲν εἰμποροῦν νὰ τὸ ἐξηγήσουν...

Καὶ ὠραία γράφει, καὶ ὠραία ζωγραφίζει, Ὠχρὸν Ἀμύραντον [ΕΕ]. Λοιπὸν, εἰσὶ εὐχαριστήμενος ἀπὸ τοὺς βαθμοὺς τῆς Ἐξαμη-

νίας:... Ἀξίζει νὰ μάθουν ὅλοι οἱ φίλοι μου ὅτι, ἂν εἶχες ψῆφον, θά ἐψηφίζες ἐκεῖνον τὸν Βουλευτὴν, ὁ ὁποῖος θά σου ὑπέσχετο «Ὑπογράφῃ τῆς Παίδεας γινόμενος, νὰ εἰσαγάγῃ τὴν Διάπλάσιν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τοῦ Σχολείου ὡς τὸ ὠφελιμώτερον, ἠθικώτερον, κομψώτερον, τερπνότερον ἀνάγνωσμα.»

Μία παράξενη ἰδέα τῆς Ἀδελφῆς Ψυχῆς [ΕΕΕ]: Ἐπειδὴ ἀπέθανε ἡ νενέ της — τὰ συλλυπητήριά μου, — ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι θά ποθᾷν καὶ αὐτὴ! Τί της λές τώρα;

Εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν, Μέγα Κωνσταντῖνε [ΕΕ], ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ προτείνῃ καὶ κανὲν ἄλλο πρόβλημα, καὶ δι' ἀγάπην σου προτείνει τὸ ἐξῆς: Εἶνε γνωστὴ ἡ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου: Ἡκούσθη ὁρῶν ἐν Ραμᾷ. Ραχλὴ κλαῖουσα τὰ τέκνα αὐτῆς κτλ. Ζητεῖται: Πόσα τέκνα ἔκλειεν αὐτὴ ἡ Ραχλὴ; — Νὰ ἰδοῦμε ποῖος θά το εὕρῃ.

Τὸ Φίλημα Σκιάς [ΕΕ], ἀλληλογραφεῖ μετὰ τὴν Διονυσίδα Πηγῇ. Πᾶσι καλὰ! Ἀλλὰ τὸ νόστιμον ξευρέτε ποῖον εἶνε; ὅτι «εἰς κάθε τὸν ἐπιστολὴν δίδουν καὶ Εὐσημία ἢ μία εἰς τὴν ἄλλην. Οὕτω προχθ

